

intervju

Gašper Tič

**GAŠPER V
MESTNEM GLEDALIŠČU
LJUBLJANSKEM V VLOGI
CINIČNEGA PETRA V ZGODBAH
VSAKDANJE NOROSTI NARAVNOST
BLESTI. – NA PREMIERI SO BILI
VSI ENOTNI: TIČ JE RES
SUPER!**

ALENKA SIVKA

Foto: Tina Ramujkič

Gašper je zelo občutljiv človek. Takoj ko sva sedla za mizo – prvič sva se videla "v živo", se je odprl in mi začel pripovedovati o sebi. Ni tak veseljak, kot bi človek pomislil na prvi pogled, ampak človek, ki je v kratkem življenju (34 let) preživel že marsikaj in ves čas "prehiteval" svoje življenje, zdaj pa se je končno ujel. Tudi z zadnjo vlogo v Mestnem gledališču ljubljanskem, ko končno igra mladeniča svojih let. In igra ga res imenitno.

■ Med fotografiranjem si rekel, naj raje objavimo resne fotografije, ker si zdaj v resnem obdobju življenja ...

“ Takoj ko sem to rekel pred tabo, sem vedel, da me boš povprašala o tem! (Smeh.)

Napol sem se šalil ... Upam, da bom vedno gledal na življenje s humorjem, nisem pa veseljaček hlaček, sem precej otožen človek, nagnjen k depresijam. Nisem pa mislil, da gre trenutno kaj v mojem življenju narobe, če si to mislila! Da se ločujem ali kaj podobnega! (Smeh.)

■ Ne, nisem pomislila na ločitev, pri sežem, mislila sem na povezavo s tvojimi leti – zdaj si že v tistih bolj "resnih" letih?

“ Ne, nič nisem obremenjen z leti, res pa je, da sem ravno pred dnevi končal Kristusova leta in da so bila precej prelomna. Ne zaradi dogodkov ali da bi se postaral, pač pa zaradi drugačnih pogledov na stvari in na življenje. Nekako prideš do tega, da je najbrž vse, s čimer imaš težave in kar te jezi, v bistvu v tebi. Ko si zelo mlad, verjameš, da boš spremenil druge in svet, potem pa ugotoviš, da lahko spremeniš samo sebe – no, nekaj let tega še ne počneš, potem pa moraš res začeti. To sem mislil.

■ In kaj si ugotovil – da si sam odgovoren za ... svoje počutje?

“ Za svojo težo, na primer (smeh) – pa sem shujšal, pa za vse ... V bistvu si sam odgovoren za vse. Sicer sem v zelo lepem obdobju življenja – precej mirnejšem.

**"A PRI MENI
JE TAKO, DA ZADOVOLJSTVO
NE TRAJA
DOLGO, DVA, TRI DNI, POTEM
PA SEM SPET POLN
DVOMOV ..."**

V zadnjih treh letih sem v praksi preveril nekatera "samovprašanja" – naselitev na obalo, menjavo službe, selitev družine ... Ali res hočem biti gledališki igralec? Sem doma v Ljubljani ali na Primorskem? Je moje gledališče MGL ali ne ...

■ In kakšni so rezultati?

“ Da sem doma v Ljubljani, da ljubim MGL in da želim biti samo igralec.

■ 29 dni si bil menda celo svetovalec za kulturo na občini v Kopru?

“ Ja, takrat sem imel višjo plačo kot kdaj v gledališču, svojo pisarno, svoj računalnik, službeni telefon, lepo so me sprejeli – vedenje v takšnih ustanovah je zelo na ravni, čeprav prazno in neosebno ... Prvi dan, ko sem prišel v pisarno, me je začelo malo dušiti, dvajseti dan se mi je ustavilo srce in 29. dne sem dal odpoved. Brez vsakega konflikta in ne zaradi občine.

■ Kako to misliš – se ti je ustavilo srce?

“ Fizično. Zaradi vsega, kar se je dogajalo. Bilo je naporno, z Natašo sva imela koprsko gledališče, pa Ano Lizo, sedem dni dela na teden, ponoči sem pisal besedila zanjo, ona se jih je učila, potem je šla v nedeljo na oddajo, jaz sem čuval otroke, krpali smo življenje, čeprav sva doživela veliko lepega in nepozabnega. A vse skupaj je šlo malo predaleč. To je trajalo dve leti – in že če hočeš samo malo zavirati, traja pol leta trdega dela, preden ustaviš. Pa dva majhna otroka, selitev iz Ljubljane na Primorsko, potem sem šel jaz nazaj v službo v MGL, a smo še vedno živeli na obali, lani pa smo se kompletno preselili nazaj, postavili stvari v stanovanju na stara mesta ... dali otroke v ljubljanski vrtec in šolo ... Vse je po starem, ampak veliko kvalitetnejše. Hvaležen sem za vse te izkušnje, odgovore.

■ Čeprav so bile nevarne za tvoje življenje?

“ Ja, če bi bili možgani dolgo brez kisika ... Ampak na srečo sem bil takrat v bolnici zaradi vnetja stopalnega živca. Zdravnik me je spraševal o življenju, o odločitvah, o Ljubljani in MGL ... in sem se zbudil na reanimaciji. Bilo je preveč vsega.

■ In takrat je bila odločitev na dlani ...

“ Ja, takrat sem se odločil, da grem nazaj – vsaj v službo v MGL.

■ Z odgovornostjo si se soočil že takrat, ko je bila Nataša hudo bolna in si moral sam skrbeti za dva majhna otroka ...

“ Vsak ima svojo zgodbo ... Govoriti o tem je morda smiselno le zato, da se vsak v svoji ne počuti osamljen. Če povzamem moje življenje, so se mi stvari dogajale zelo hitro: od vstopa v šolo do vpisa na faks z osemnajstimi leti, od diplome pri dvaindvajsetih do igre v "profi" teatru od dvajsetih, relativ-

"VELIKO PAROV SE PO HUDIH BOLEZNIH ENO- STAVNO RAZIDE. VEVA, ZAKAJ."

no zgodaj sem se poročil – ampak tako sem si takrat želel (smeh) – in imel otroke ... Ampak na dogodka v bistvu ne moreš vplivati, če živš življenje in pušiš življenju, da te živi. Pri 28. letih sem skoraj že ovdoval, ja! Obdobje borbe za življenje zdržiš ... Potem pa, ko si je po letu in pol opomogla, sem padel v depresijo in si moral pomagati s tabletami. Skoraj sem izgorel – poznaj jutro, ko nočeš in ne moreš vstati iz postelje. Ko imaš vsega dovolj in želiš ...

■ Pa si se potem sestavil?

“ Sem. In se spet sesul, ko sem nehaj jemati tablete. Potem pa sem se spet začel sestavljati. Trenutno rad živim. Če sklenem: ker se mi je

vse do zdaj dogajalo prehitro, zdaj končno čutim, da se je vse ujelo: moja starost in moje življenje. Vesel sem, da v Zgodbah vsakdanje norosti igram človeka mojih let! Ker sem tudi v karieri vedno igral starejše – npr. Cyranoja pri 27. letih – najbrž sem seval takšno energijo. Zdaj pa ... tako sem mlad, no! In tako se počutim! In tako mi je lepo! (Smeh.) Zdaj živim življenje, ki pripada mojim letom. Končno.

■ Nataša je tudi malce starejša od tebe!

“ Pa je ena mojih mlajših partnerk! (Smeh.) Precej mlada in neumna je. Biološki fenomen. Šalim se! Fizično je mlada, drugače pa daleč od tega. Od nje sem se veliko naučil v življenju, prav na tej poti k sebi. Da je neizogibno, da sebi polagaš račune – tako Nataša živi. Zelo je zvesta sama sebi, poštna in iskrena. Trudi se urejati stvari sama s sabo in se zaveda tistih, ki jih nima urejenih – in to se mi zdi, da je prava pot k sebi. In da se zavedaš svojih napak, da vzljubiš svoje kvalitete ... Oba sva na prvi pogled precej drugačna, kakor sva v resnici: najini samopodobi nista tako zelo visoki, kot je videti.

■ Dosti sta prestala in ostala skupaj – kako vama je uspelo?

“ Ja, veliko parov se po hudih boleznih enostavno razide. Veva, zakaj. Moraš si biti precej blizu, iskren in potrpežljiv ... Dokler traja boj za življenje, je še enostavno. Jasen je cilj. Težko je potem.

■ Čestitke, ker sta zdržala!

“ Hvala.

■ Zakaj si dobil vlogo Petra, glavno vlogo v predstavi Zgodbe vsakdanje norosti?

“ Na željo režiserke. Z Barbaro Hieng Samobor se pozna dvajset let. Pred toliko leti sem bil v njeni skupini na amaterskih gledaliških seminarjih – vsako poletje štiri leta zapored. Zelo rad. Vsako leto sem bil pri njej, prvo leto je morala celo

"TRE-NUTNO RAD ŽIVIM."

zahtevajo najboljše režiserje.

■ Tudi gledalci imamo take raj-

podpisi, da me bo čuvala. Stiki so se v zadnjih desetih letih malo prekinili, zdaj pa so se najine poti spet križale: v

MGL prihaja kot direktorica, dobila je tudi režijo te predstave in želela me je v tej vlogi. Mogoče tudi zato, ker me pozna že od takrat. Morda je vide-la končni rezultat, ki ga je hotela od mene dobiti, v nasprotju z mano, ki sem bil malo presenečen in v strahu, ali bom zmogel.

■ Ali si se spraveval: zakaj jaz?

“ Ja, točno to: zakaj jaz? Ni-

“ Veliko zadovoljstvo so za gledalce in za igralce. Meni se zdi psihološki realizem še vedno najzahtevnejši žanr: reči “dober večer” na odru prepričljivo v svojem liku je veliko večji in težji izziv kot splezati na strop in nazaj.

■ Na vajah za Zgodbe si menda zelo užival. Zakaj?

“ Vse se je “poklopilo”: dober tekst, ekipa. Barbara je verjela vame. Vloga se mi je zdela na začetku zelo zahtevna. Po svoje je vezna vloga – čeprav je glavna, tekstovno povezuje druge. Z Barbaro sva iskala pravi lok, ki je bil skrit v tekstu – in mislim, da nama je uspelo. Peter je “prilezel” na površje. Presenečen sem bil, ker so se gledalci smejali njegovim replikam – ker niso duhovite same po sebi, delujejo pa v tistih situacijah – absurdnih, grotesknh ...

■ Je Petrov cinizem tudi v tebi?

“ Je. Poskušal sem se mu približati z iskrenostjo, zelo iz sebe – tu

“SKORAJ SEM IZGOREL – POZNAM JUTRO, KO NOČEŠ IN NE MOREŠ VSTATI IZ POSTELJE. KO IMAŠ VSEGA DOVOLJ IN ŽELIŠ ...”

sem prestar za to vlogo? Čeprav je Peter star 35 let, jaz pa 33! Pa predebel! Takrat sem bil 14 kilogramov težji! Zelo sem vesel sodelovanja z njo, Barbara je režiserka, ki ima zelo rada igralce. In to je za igralca čisti balzam.

Kakšni pa so oni drugi režiserji?

“ Pri njih je v prvem planu režijski koncept, ekstrem tega so instalacije – kjer je človek samo še lutka; “balzamični” režiserji pa se ukvarjajo s tabo in te skušajo pripeljati do tvoje vloge, tvojega dosežka, režijo pa spredejo iz zgodbe in igralskih kreacij – to so igralske predstave, ki

sem moral obuditi svojo mladost in Barbarin spomin nanjo je tudi pomagal.

■ Mladí Gašper je končno prilezel ven! (Smeh.)

“ Ja, bil sem presenečen in hvaležen. Na premieri sem bil res vesel, ker sem se do začetka predstave umiril, užival v predstavi in izpeljal detajle, večinoma mi je uspelo izpolniti cilje. To se je zlilo z užitkom publike, čutil sem skupno dihanje ... čutil sem, da je bilo kar dobro, in potem sem s čisto vestjo verjel tudi pohvalam drugih. A pri meni je tako, da zadovoljstvo ne traja dolgo, dva, tri dni, potem pa sem spet poln dvomov ... Zdaj imam že nove vaje in se s strahom in spoštovanjem lotevam nove glavne vloge, tako kot se vsake. Zunanje potrditve so lepe, a potešijo željo po vsečnosti, ki se jo trudim krotiti. Verjetno je posledica občutljivosti, ki igralcu sicer koristi, živeti z njo pa včasih ni kaj prida. Ko bom velik, bom miren. Verjel bom le sebi. In hkrati bom občutljiv. (Smeh.)